

Istoria ascunsă a versetului patruzeci – Numărul treizeci

Ezechiel Numărul Unsprezece

Jeff Pippenger

2026-09-02

În cartea lui Ezechiel, „asediul” Ierusalimului este „semnul” care constituie proba prin care se va hotărî destinul nostru veșnic, căci el marchează formarea chipului fiarei.

„Domnul mi-a arătat limpede că icoana fiarei va fi făcută înainte ca timpul de probă să se încheie; căci ea va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care se va hotărî destinul lor veșnic. ...”

„Acesta este testul pe care trebuie să-l aibă poporul lui Dumnezeu înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit loialitatea față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabat contrafăcut se vor așeza sub steagul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care cedează adevărul de origine cerească și acceptă sabatul duminical vor primi semnul fiarei.” Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Creștinii care au fugit din Ierusalim la „semnul” lui Cestius au făcut aceasta pentru că fuseseră preveniți dinainte și au recunoscut „semnul” când a apărut. A recunoaște formarea chipului fiarei înseamnă a recunoaște „evenimentele”, „pregătirile” și „mișcările” care conduc la legea duminicală. Elementele profetice care alcătuiesc „semnul” trebuie să fie înțelese înainte de apariția semnului. Când Cestius a început asediul, era prea târziu să mai învețe care era semnul.

„Deja pregătirile înaintează, iar mișcări sunt în desfășurare, care vor avea ca rezultat făurirea unei icoane a fiarei. În istoria pământului vor avea loc evenimente care vor împlini prezicerile profeției pentru aceste zile de pe urmă.” Review and Herald, 23 aprilie 1889.

Pregătiri, mișcări și evenimente

„Pregătirile”, „mișcările” și „evenimentele” trebuie să fie recunoscute dinaintea încercării.

„Tot ceea ce Dumnezeu a specificat în istoria profetică să se îplinească în trecut s-a împlinit, și tot ceea ce mai urmează să vină, la rândul său, se va împlini. Daniel, profetul lui Dumnezeu, stă la locul său. Ioan stă la locul său. În Apocalipsa, Leul din seminția lui Iuda a deschis pentru studenții profeției cartea lui Daniel, și astfel Daniel stă la locul său. El își poartă mărturia, aceea pe care Domnul i-a descoperit-o în viziune cu privire la marile și solemnele evenimente pe care trebuie să le cunoaștem, în timp ce stăm chiar pe pragul împlinirii lor.”

„În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează conflictul îndelungat dintre adevăr și rătăcire. Acel conflict este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta.” Selected Messages, cartea 2, 109.

Noi „trebuie să cunoaștem” „marile și solemnele evenimente, stând chiar pe pragul împlinirii lor.” Pragul indică nevoia noastră de a înțelege evenimentele înainte de împlinirea lor.

„Însă trasările severe ale creionului profetic descoperă o schimbare în această scenă pașnică. Fiara cu coarne ca de miel vorbește cu glas de balaur și „exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei”. Spiritul de persecuție manifestat de păgânism și de papalitate urmează să fie din nou descoperit. Profetia declară că această putere va zice „locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei”. [Apocalipsa 13:14.] Icoana este făcută după fiara dintâi, sau asemenea leopardului, care este aceea adusă în atenție în solia îngerului al treilea. Prin această fiară dintâi este reprezentată Biserica Romei, un corp ecleziastic investit cu putere civilă, având autoritatea de a-i pedepsi pe toți disidenții. Icoana fiarei reprezintă un alt corp religios investit cu o putere asemănătoare. Formarea acestei icoane este lucrarea acelei fiare a cărei ridicare pașnică și mărturisiri blânde o fac un simbol atât de izbitor al Statelor Unite. Aici se află o icoană a papalității. Când bisericele țării noastre, unindu-se asupra acelor puncte de credință pe care le susțin în comun, vor influența statul să le impună decretele și să le susțină instituțiile, atunci America protestantă va fi format o icoană a ierarhiei romane. Atunci adevărata biserică va fi asaltată prin persecuție, după cum au fost și vechiul popor al lui Dumnezeu. Aproape fiecare secol oferă exemple a ceea ce pot face bigotismul și răutatea sub pretextul slujirii lui Dumnezeu prin protejarea drepturilor Bisericii și ale Statului. Bisericele protestante care au urmat pe urmele Romei prin încheierea de alianțe cu puterile lumești au manifestat o dorință asemănătoare de a restrânge libertatea de conștiință. În secolul al șaptesprezecelea, mii de slujitori neconformiști au suferit sub stăpânirea Bisericii Angliei. Persecuția urmează întotdeauna favoritismului religios din partea guvernelor seculare.” Spirit of Prophecy, volumul 4, 277.

Formarea chipului fiarei se împlinește mai întâi în Statele Unite, iar după aceea în lume.

„Străinătatea va urma exemplul Statelor Unite. Deși ea deschide drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Testimonies, volumul 6, 395.

Edictul de la Milano din anul 313 reprezintă începutul formării și, de asemenea, identifică ușa închisă pentru adventiștii de ziua a șaptea. Constantin al Apusului și Licinius al Răsăritului au legat de Edict o căsătorie de tratat, atunci când Constantin i-a dat lui Licinius pe sora sa vitregă, Constantia, în cea de-a patra căsătorie de tratat reprezentată într-o linie profetică a celor șase căsătorii de tratat din istoria profetică a capitolului unsprezece din Daniel. Primele două au fost asociate cu războaie între nord și sud, următoarele două au fost războaie civile între răsărit și apus, iar ultimele două sunt căsătorii simbolice ale puterii bisericii papale și ale puterii statului.

Антиох II Теос удалил свою жену Лаодику I, чтобы около 252 г. до н. э. вступить в брак с птолемеевской царевной Береникой (дочерью Птолемея II). Договорные браки державы Селевкидов заключались между царём севера и царём юга, тогда как договорный брак 313 года был заключён между императором востока и императором запада.

Căsătoria de alianță a lui Antioh al II-lea Theos, din 252 î.Hr., a reprezentat începutul Imperiului Seleucid care și-a atins încheierea ca imperiu în istoria prezentată în versetele zece până la șaisprezece din Daniel unsprezece. În istoria finală a Imperiului Seleucid, o altă căsătorie de alianță

a fost înfăptuită de Antioh al III-lea cel Mare, când a dat-o pe fiica sa Cleopatra I Syra, (întâia Cleopatra din istoria profetică) lui Ptolemeu al V-lea în 193 î.Hr. La acea vreme, Ptolemeu al V-lea avea aproximativ 16 ani, iar Cleopatra I Syra aproximativ 10 ani. Căsătoria lor a fost o înțelegere diplomatică în urma celui de-al cincilea război sirian. Căsătoria de alianță alfa dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi din Daniel unsprezece marcase sfârșitul celui de-al doilea război sirian.

Ultima Cleopatra a istoriei profetice a interacționat atât cu Iulius Cezar, cât și apoi cu Marcu Antoniu. După asasinarea lui Iulius Cezar în anul 44 î.Hr., al doilea Triumvirat a fost format în anul 43 î.Hr. Trei bărbați alcătuiau triumviratul, iar după ce unul dintre acești trei, Marcus Lepidus, a fost înlăturat din uniunea întreită de către Octavian, a urmat o luptă pentru putere între Marcu Antoniu al răsăritului și Octavian al apusului. La Brundisium, în anul 40 î.Hr., a fost încheiat un tratat între cei doi rivali ai răsăritului și ai apusului. Tratatul a inclus căsătoria dintre sora lui Octavian, Octavia, și Marcu Antoniu. Tratatul și căsătoria care l-a însoțit nu au dăinuit, iar după ce Marcu Antoniu s-a implicat cu Cleopatra, a divorțat de Octavia în anul 32 î.Hr. La bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr., imperiile răsăritului și apusului au fost consolidate într-o singură putere, iar Octavian a devenit apoi Augustus Cezar, simbolul culmii gloriei și puterii romane.

Din punct de vedere profetic, prima căsătorie de alianță din Daniel unsprezece a fost între împărații de la miazănoapte și de la miazăzi, într-o încercare de a pune capăt ostilităților dintre cei doi combatanți care se luptau să restabilească imperiul lui Alexandru cel Mare. Acea primă căsătorie de alianță dintre seleucizi și ptolemeii Egiptului a fost căsătoria de alianță alfa a regatelor seleucid și ptolemeic, care a prefigurat căsătoria de alianță omega dintre aceleași două puteri. În ultima, sau omega, căsătorie de alianță, chiar prima, sau alfa, Cleopatra din istoria Egiptului a devenit legătura profetică cu ultima, sau omega, Cleopatra; a cărei relație cu Marcu Antoniu a devenit punctul de referință pentru divorțul dintre Octavia și Marcu Antoniu. Divorțul a marcat reînnoirea ostilităților dintre Marcu Antoniu al răsăritului și Octavian al apusului, care s-au încheiat la bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr.

Căsătoria de tratat de la Brundisium din anul 40 î.Hr. a fost căsătoria de tratat alfa a luptei dintre est și vest, după cum căsătoria de tratat dintre Laodice și Antioh al II-lea Theos a fost alfa luptei dintre nord și sud. Căsătoria de tratat din 313 a fost omega față de căsătoria de tratat alfa a lui Marcus Antonius și Octavia, după cum căsătoria de tratat dintre Ptolemeu al V-lea și Cleopatra I Syra a fost căsătoria de tratat omega a împăraților de nord și de sud. Cele trei căsătorii de tratat care au condus la căsătoria de tratat omega din 313 se aliniază toate și oferă trei martori ai caracteristicilor profetice asociate cu Edictul de la Milano. Împreună, cele patru căsătorii de tratat literale ale estului, vestului, nordului și sudului se aliniază cu cele două căsătorii de tratat simbolice ale papalității.

În 496, Clovis, regele francilor, era căsătorit cu Clotilda. Clotilda era o prințesă burgundă, fiica regelui Chilperic al II-lea al Burgundiei. După ce tatăl și mama ei au fost uciși într-o luptă pentru putere în cadrul familiei, ea a trăit sub ocrotirea unchiului ei înainte de a fi dată în căsătorie lui Clovis I, regele francilor, în 493. Ea era catolică, adică ținea credința niceeană/ortodoxă a Bisericii Romei. Aceasta o deosebea de multe alte familii regale germanice ale vremii, care erau creștine

ariene. Mama ei, Caretena, fusese catolică, iar Clotilda a fost crescută în această credință. Ea este amintită pentru stăruința cu care l-a îndemnat pe Clovis să părăsească păgânismul și să primească botezul catolic, iar apoi convertirea lui, în 496, este unul dintre cele mai importante evenimente din istoria timpurie a Franței și a așa-numitului creștinism occidental.

Clovis a făcut jurământ că, dacă va câștiga bătălia de la Tolbiac, se va converti la credința catolică a Clotildei și va primi botezul. Regele alamannilor a fost ucis, oastea lor s-a destrămat, iar francii au biruit. După victorie, Clotilda a rânduit ca episcopul Remigius de Reims să-l catehizeze pe Clovis, iar acesta a fost botezat (potrivit tradiției, în ziua de Crăciun a anului 496), împreună cu câteva mii dintre războinicii săi.

Clovis era regele francilor, ceea ce, în termeni moderni, înseamnă regele Franței. El a devenit cel dintâi dintre regii Europei care aveau, în cele din urmă, să renunțe la religia lor păgână și să se întoarcă la catolicism. Din acest motiv, Clovis este considerat „fiul cel mai mare al Bisericii Catolice”, iar Franța este numită „fiica cea mai mare a Bisericii Catolice”. În 1980, când papa Ioan Paul al II-lea a vizitat Franța, a întrebat: „Franța, fiica cea mai mare a Bisericii, ești tu credincioasă botezului tău?”

Tshanduko yaClovis kuenda kuUkatolika hwaNiseya inoratidza kutanga kwekufamba kwemuchato kwechiratidzo kwaizotungamirira kumuchato wechibvumirano wechiratidzo wa538. Muchato wechibvumirano wechiratidzo pakati paClovis nechifeve chinoita upombwe nemadzimambo enyika wakafananidzirwa nemichato mina yechibvumirano yakaitika pakutanga muna Danieri gumi nerimwe. Clovis ndiye akanga ari mambo wokutanga weEurope kupa rutsigiro rwemauto nerwezehupfumi kukereke yeRoma, naizvozvo Clovis anomiririrwa mukati menhoroondo iri muna Danieri gumi nerimwe.

Și niște oști se vor ridica din partea lui, vor pângări sanctuarul cetății, vor desființa jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiitorului. Daniel 11:31.

Clovis a 496 marca începutul structurilor politice europene care să „se ridice” pentru a sprijini papalitatea pe măsură ce aceasta se ridica la putere. El marchează începutul unei procesiuni simbolice de nuntă. „Brațele” versetului aveau, de asemenea, să pângărească „sanctuarul cetății întărite”, care, atât pentru Roma păgână, cât și pentru Roma papală, este cetatea Romei.

Două Sanctuare

În cartea lui Daniel există două cuvinte ebraice diferite care sunt traduse prin „sanctuar”. Cuvintele ebraice „miqdash” și „qodesh” sunt ambele traduse prin „sanctuar”, însă qodesh poate desemna doar o entitate sfântă, pe când miqdash poate desemna fie un sanctuar sfânt, fie unul nesfânt — după cum determină contextul.

„Sanctuarul puterii” din versetul treizeci și unu este „miqdash” și reprezintă sanctuarul puterii Romei, care, atât pentru Roma păgână, cât și pentru Roma papală, a fost cetatea Romei. De la bătălia de la Actium, când Octavian a unit imperiul, Roma păgână a fost nebiruită timp de trei sute șaiszeci de ani (o vreme), în împlinirea versetului douăzeci și patru din Daniel unsprezece.

El va intra în pace chiar și în locurile cele mai îmbelșugate ale provinciei; și va face ceea ce n-au făcut părinții lui, nici părinții părinților lui; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va urzi planurile împotriva fortărețelor, dar numai pentru o vreme. Daniel 11:24.

Când Roma păgână domnea din cetatea Romei, ea era de neînvins, dar când Constantin a mutat capitala la Constantinopol în 330, „vremea” din versetul douăzeci și patru s-a împlinit. Când ultimul dintre cele trei coarne (goții) din Daniel șapte a fost alungat din cetate, Roma papală a preluat în mod profetic tronul ca a cincea împărăție a profeției biblice, în 538. Goții asediaseră Roma, dar în cele din urmă s-au retras, când Belisarie, general al lui Iustinian, a asigurat stăpânirea asupra cetății. Biserica Romei a domnit apoi în mod suprem timp de o mie două sute șaiszeci de ani, până când Napoleon l-a îndepărtat pe papă și l-a trimis în exil în 1798.

Roma, „sanctuarul tăriei” a fost „pângărit” (pângărit, însemnând „rănit sau dizolvat”), prin „brațele” provenite din războiul neîncetat împotriva cetății, reprezentat în principal de primele patru trâmbițe din Apocalipsa, capitolul opt.

Istoria care a urmat începând cu anul 496 avea să vadă cetatea Romei pângărită, pe măsură ce ea se transforma din puterea și slava imperiului roman în puterea și slava imperiului romano-catolic. Acele brațe aveau să înlăture religia păgânismului, reprezentată în pasaj prin cuvântul „zilnic”, întrucât ele au acceptat religia catolicismului niceean.

În bătălia de la Vouillé, Clovis i-a învins pe vizigoții arieni sub Alaric al II-lea și a cucerit Aquitania. În urma victoriei, în anul 508, împăratul răsăritean Anastasius I (la Constantinopol) l-a onorat pe Clovis pentru biruința sa asupra vizigoților. Grigorie de Tours spune că Anastasius i-a trimis lui Clovis actele sale oficiale prin care îl făcea consul. La Tours, în biserica Sfântului Martin, Clovis și-a îmbrăcat tunica și mantia purpurie, și-a pus o diademă pe cap, a ieșit călare și a împărțit mulțimii aur și argint. Grigorie spune că din ziua aceea a fost aclamat ca consul și recunoscut de împăratul roman, astfel încât Clovis era un rege creștin legitim în Apus. El a fost răsplătit pentru zdrobirea vizigoților arieni, cărora și Constantinopolul li se împotriva. Anul 508 este anul în care împăratul din Răsărit l-a onorat în mod public pe regele franc catolic — Biserica, victoria și legitimitatea romană într-o singură scenă. Anul 508 este anul în care regatul franc catolic s-a ridicat ca puterea catolică dominantă în Galia, după zdrobirea stăpânirii vizigotului arian. Clovis este primul mare rege barbar care a luptat pentru catolicismul niceean împotriva regatelor ariene și, astfel, prototipul rolului Franței ca „fiica cea mai mare a Bisericii”. Clovis reprezintă perioada de la 496 până la 508 și este simbolul alfa al tratatului simbolic de căsătorie. Cei treizeci de ani de la 508 până la 538 sunt reprezentați de Iustinian, care este simbolul omega al procesiunii.

În 538, „brațele” au așezat puterea papală pe tronul pământului pentru 1260 de ani. Atunci a fost consumată căsătoria simbolică de tratat, la încheierea procesiunii nupțiale care începuse în 496. În 1798, căsătoria de tratat care începuse între papa de la Roma și Clovis al Franței a fost anulată, când Napoleon al Franței a divorțat de puterea papală, poruncind generalului său să-l ia pe papă captiv.

Tratatul papal simbolic de căsătorie alfa, care își începuse procesiunea de nuntă în anul 496, a fost consumat prin legea duminicală în 538, iar după aceea a fost desființat în 1798, întocmai cum a fost

fiecare altă căsătorie prin tratat din Daniel unsprezece. Apocalipsa adaugă la relația maritală papală dintre regii Europei și papii catolicismului, căci balaurul din Apocalipsa doisprezece este atât Satana, cât și regii Romei păgâne.

„Prin urmare, în timp ce balaurul îl reprezintă, în primul rând, pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne.” Tragedia veacurilor, 439.

În Apocalipsa, Ioan ne spune despre trei lucruri pe care împărații (balaurul) i le-au dat fiarei din mare a catolicismului.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard; picioarele ei erau ca picioarele unui urs, iar gura ei ca gura unui leu. Și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare stăpânire. Apocalipsa 13:2.

În anul 496, regii Europei au început să-i ofere fiarei papale „puterea” lor, reprezentată prin forța lor militară și sprijinul economic. Ei mutaseră capitala imperiului lor la Constantinopol în anul 330, lăsând cetatea Romei drept „scaunul” autorității papale. „Brațele” au identificat apoi biserica papală drept capul tuturor bisericilor în anul 533, prin decretul lui Iustinian. Decretul includea folosirea puterii lor militare pentru a-i persecuta pe aceia pe care papalitatea îi identifica drept eretici, punând astfel „autoritatea” lor civilă în mâinile papilor.

Căsătoria de legământ alfa dintre papalitate și regii Europei a început cu Clovis în 496. Până în 508, păgânismul, religia legală a regatului, a fost înlăturat în favoarea religiei catolicismului niceean. În 533, Iustinian a identificat papalitatea drept capul tuturor bisericilor și a predat autoritatea legală a tronurilor lor respective puterii papale.

Scaunul Alfa și Omega

În anul 330, cetatea Romei a fost lăsată în mâinile bisericii romane, unde avea să fie așezată până când va fi nimicită în iazul de foc la a doua venire a lui Hristos. În anul 538, ea a fost așezată din nou în mod oficial pe tronul papal, identificând astfel istoria dintre anii 330 și 538 ca perioadă profetică ce începe cu un scaun alfa și se încheie cu un scaun omega. Perioada reprezintă încheierea celei de-a patra împărății a profeției biblice (Pergam) ca o prăbușire progresivă, care începe în anul 330 și se încheie în anul 538, odată cu venirea Tiatirei. Atât Roma apuseană, cât și Roma răsăriteană au continuat lenta dizolvare și după anul 538, dar perioada a început prin darea scaunului, reprezentând cetatea Romei către papalitate în anul 330, până când scaunul a devenit nu doar un tron peste cetate, ci peste împărăția reprezentată de cetate în anul 538.

330 până în 538 este o perioadă profetică specifică ce definește cele „opt” repere ale împuternicirii papalității. Aceste opt etape se repetă în vindecarea răni de moarte a papalității la legea duminicală care va veni în curând.

Primul dintre cei opt pași a fost darea cetății Romei puterii papale, iar al optulea pas a fost darea cetății ca tron al celei de-a cincea împărății din profeția biblică. Aceasta identifică anul 538 ca sediu și ca „al optulea pas, care este dintre cei șapte pași anteriori”. Primul pas a fost darea sediului, iar al optulea pas a fost darea sediului; astfel, primul pas din 330 este alfa, iar 538 este

omega. Două sedii, trei coarne îndepărtate, zilnicul înlăturat, convertirea lui Clovis și decretul lui Iustinian însumează opt pași în total, care identifică procesiunea nunții și, în cele din urmă, nunta.

ឆ្នាំ 1798 បុរេសេហាវង់ ដដែលជាអំណាចតំណាងឱ្យសត្វចេតិយបទាំងដប់
ដដែលមានដាក់អំណាចហាហ្សាស៊ីឡើងលើបល្ល័ង្កកន្លោះឆ្នាំ 538
មានដាក់អំណាចហាហ្សាស៊ីចេញពីបល្ល័ង្កកន្លោះឆ្នាំ 538 ដល់ 1798
ដដែលគួរមានតំណាងនៃក្នុងបុរេត្ថិសាស្ត្រពីឆ្នាំ 538 ដល់ 1798
ជាគំរូនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍សន្តិសញ្ញាអូមហេតា
របស់អំណាចហាហ្សាស៊ីជាមួយសត្វចេតិយបទាំងដប់និរ្រេត្តៈ ជំពូក 17។
ក្នុងប្លង់ដុល្លារអាពាហ៍ពិពាហ៍ពីឆ្នាំ 496 ដល់ 538 ជាគំរូនៃដៃហានបុរាណ
ដដែលសុរេបតីនាងបុរេនាធិបតីបុរាណនាក់ចុងក្រោយនៃសហរដ្ឋអាមេរិក។ ក្នុងវិស័យ
និងបុរេសេហាវង់ ជានិមិត្តរូបនៃសត្វចេតិយបទាំងដប់។ ពួកគេតំណាងឱ្យសហរដ្ឋអាមេរិក
ដដែលនឹងក្លាយជាសត្វចេតិយមុខគេនៃសត្វចេតិយបទាំងដប់ក្នុងវិរាត្រៈ ជំពូក 17
នៃក្នុងចុងបាបបង្កឱ្យមានផលនឹងមកដល់ឆាប់ៗនេះ។

Cele cinci căsătorii de tratat anterioare din Daniel unsprezece se aliniază cu a șasea și ultima căsătorie de tratat din zilele de pe urmă. Căsătoriile de tratat alfa și omega ale nordului și sudului o identifică pe mireasa din sud drept alfa, iar omega este o mireasă din nord. În căsătoriile de tratat ale Romei păgâne, mireasa alfa din răsărit a fost dată apusului, iar omega din 313 a fost o mireasă din apus. Aceste patru căsătorii sunt legate profetic între ele prin Cleopatra cea dintâi și Cleopatra cea de pe urmă. Căsătoria de tratat simbolică a Romei papale l-a reprezentat pe mire drept regele principal al unei confederații profetice de zece împărați, unindu-se cu mireasa lor — femeia stacojie a Romei. Divorțul a fost dus la îndeplinire de regele principal al celor zece împărați în 1798.

Căsătoria de alianță din 313 reprezintă căsătoria de alianță finală a puterii papale cu Statele Unite — regele de frunte dintre cei zece regi din Apocalipsa șaptesprezece; o putere cu două coarne, care este prefigurată de puterea cu două coarne a Franței. Istoria care a început cu Clovis în 496 și a condus, în cele din urmă, la decretul lui Iustinian din 533 și la întronarea papalității în 538 reprezintă istoria de la 1989 până la legea duminicală.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.